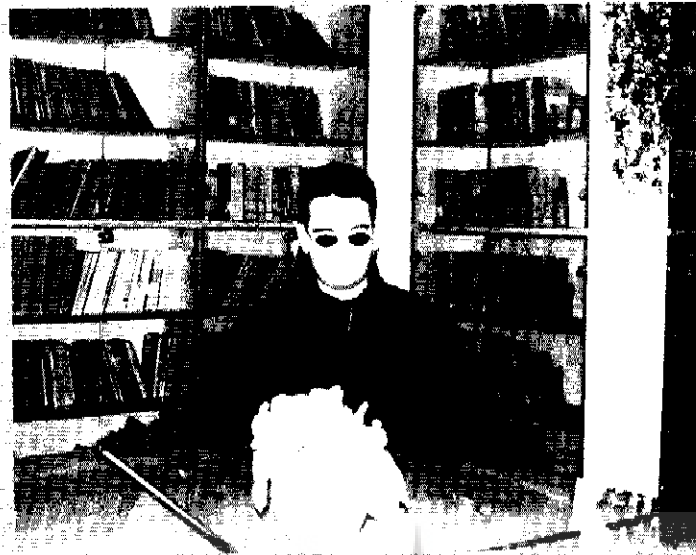

با معلولان موفق

تهیه
و تنظیم:
مریم
افضلی

مطلوبان نباید خودشان را از جامعه عادی جدا کنند

انسانی مشغول به تحصیل هستیم و دوران ابتدایی تادیرستان را در مدرسه شهید محبی گذرانده‌ام. کافی است؟! س- بله. قصد دارید در چه رشته‌ای ادامه تحصیل بدهید؟

ج- حقوق قضایی

س- گفتید دوره پیش دانشگاهی را بصورت تلفیقی می‌گذرانید آیا دچار مشکل خاصی شده‌اید؟

ج- مشکل پیش بینی نشده‌ای نیست. مثلاً چون امکان اینکه دروس تحلیلی را مانند بچه‌های عادی بصورت کتبی ارایه دهیم وجود ندارد و در هنگام پاسخگویی به صورت شفاهی دچار مشکل می‌شویم. از یک طرف زمان بسیار کوتاه می‌شود و از طرفی باید فشارها و استرس‌های زیادی را در این مدت کوتاه تحمل کنیم.

س- شما فکر نمی‌کنید اگر در مدارس عادی درس می‌خواندید مشکلاتی را که اکنون دارید کمتر می‌شد؟

ج- مطمئناً همین‌طور است. ما حدود ۱۲ سال در مدرسه استثنایی درس خوانده‌ایم. و با شرایط آنجا سازگار شده‌ایم. و با توجه به اینکه باید رقابت سنگینی به نام کنکور را پشت سر بگذاریم امسال، برای ما از حساسیت و اهمیت

صحبت کردن با بعضی از افراد بسیار مشکل است و کار هنگامی مشکل‌تر می‌شود که بخواهیم به عنوان یک گزارشگر روبروی آن‌ها بنشینیم و با سوالات خود به درونشان راه پیدا کنیم.

در این هنگام عکس‌العمل‌های متفاوتی که از افراد مختلف مشاهده می‌شود، می‌تواند بسیار جالب و گاه گیج‌کننده باشد. فراز هم یکی از همین اشخاص است. قبل از اینکه او را بینم شنیده بودم، که فرد بسیار موفقی است، علی‌رغم مشکل بینایی که دارد؛ دانش‌آموز کوشایی است. در زمینه موسیقی فعالیت می‌کند و به زبان انگلیسی کاملاً مسلط است. اما وقتی با او مواجه شدم با اینکه ظاهر فقط من او را می‌دیدم، متوجه شدم که سوالاتم به راحتی از زیر ذره بین ذهن او عبور نخواهد کرد.

پسری ۱۷، ۱۸ ساله کاملاً جدی و با شخصیتی استوار و محکم. س- لطفاً خودتان را معرفی کنید تا بیشتر با شما آشنا شویم؟

ج- فراز خنابری هستم ۱۸ سال و اندی سن دارم. نوع معلولیت من نابینایی از ابتدای تولد است که علت ژنتیکی دارد. در دوره پیش دانشگاهی بصورت تلفیقی در رشته علوم

بالایی برخوردار است بنابراین نباید بچه‌ها را در کلاس‌های تلفیقی در دوره پیش‌دانشگاهی مورد آزمایش قرار داد همه قدرت سازگاری یکسانی ندارند. تلفیق بسیار عالی است. در صورتیکه از پایه‌های پایین‌تر شروع شود.

س- شما امسال شرکت در مدارس عادی را در کنار دانش‌آموزان دیگر تجربه کرده‌اید آیا از نظر محتوای درسی و نحوه ارائه خدمات آموزشی تفاوت محسوسی مشاهده کرده‌اید؟

ج- برای من بسیار جالب بود که متوجه شدم سطح میانگین بچه‌های ما در دروس نظری بالاتر از بچه‌های عادی است، اما در درسهایی که جنبه عملی یا قدرت تجسم بیشتری را می‌طلبد بچه‌های ما دچار مشکل بودند فکرمی‌کنم نمی‌دانم علت آن تدریس‌های ناموفق در مدارس است. البته این مسأله، حل‌نشده نیست فقط باید تلاش بیشتری از خود نشان داد.

س- با توجه به اینکه امکاناتی مثل بریل و ... در این مقطع برای شما وجود ندارد و نیز نمی‌توانید از تخته سیاه استفاده کنید به چه صورت عمل می‌نمایید؟

ج- چون معلم مطالبی را که پای تخته می‌نویسد، نمی‌خواند ما نمی‌توانیم از کلاس بهره لازم را ببریم بنابراین، مطالعه پایان کلاس برایمان بسیار مفید است و در حین کلاس سعی می‌کنیم از حافظه خود استفاده کنیم.

س- ما مطالبی را در مورد موفقیت‌های شما شنیده‌ایم که دوست داریم از

آشنا شدم، آقای لکا قبلاً دانش‌آموز مدرسه بودند مدت کوتاهی در مدرسه تدریس کردند که همین باب آشنایی ما را باز کرد و سپس ارتباطمان را بیشتر کردیم و اکنون نیز بصورت خصوصی ایشان با من کار می‌کنند.

س- آیا تا به حال اجرای موسیقی هم داشته‌اید؟

ج- با گروهی به نام "بیک امید" به سرپرستی آقای رضایی دو ماه پیش در فرهنگسرای ارسباران اجرا داشتیم. همنازی پیانو و ویولون هم داشته‌ام.

س- شنیده‌ایم که در یک کنفرانس بین‌المللی شرکت کرده‌اید اگر ممکن است در مورد چگونگی آن توضیح بدهید؟

ج- حدود دو سال و نیم پیش کنفرانس بین‌المللی جوانان خاورمیانه در پایتخت اردن برگزار شد. از تمام کشورهای خاورمیانه غیر از عراق و عربستان سعودی جوانان بین ۱۴-۱۶ سال شرکت داشتند. از ایران هم ۴ نفر ۲ خانم و ۲ آقا حضور داشتند که من از طرف سازمان آموزش و پرورش استثنایی معرفی شده بودم. البته بقیه افراد از گروه‌های غیر دولتی بودند.

س- نحوه انتخاب شما به چه صورت بود؟

دفتر نمایندگی صندوق کودکان سازمان ملل در ایران (یونیسف) شهریور سال ۷۹ جلسه‌ای ترتیب داده بود ۱۳ الی ۱۴ نفر از طرف سازمان‌های مختلف معرفی شده بودند. در این گردهمایی که از صبح تا عصر طول کشید در طی گفتگویی ۴ نفر انتخاب شدند تا در اجلاس منطقه‌ای جوانان در

زبان خودتان بشنویم اگر ممکن است بیشتر توضیح دهید؟ البته منظور ما فعالیت‌های خاصی است که خارج از درس و امور مدرسه در آن‌ها شرکت می‌کنید؟

ج- حدود ۱۰ سال است که من موسیقی کار می‌کنم. ابتدا با کیبورد الکترونیکی شروع کردم و در حال حاضر حدود ۴ الی ۵ سال است که به صورت فشرده پیانو کار می‌کنم.

س- زیر نظر چه اساتیدی کار کرده‌اید؟

ج- از سال ۱۳۷۵ تا کنون زیر نظر استاد محمدرضا لکانوازندگی پیانوی کلاسیک را ادامه می‌دهم.

س- از چه طریقی با ایشان آشنا شدید؟

ج- ابتدا از طریق مدرسه با ایشان

اردن شرکت کنند.

س- موضوع کنفرانس چه بود؟

ج- موضوع کنفرانس بسیار کلی بود. اینکه جوانان خودشان مشکلاتشان را در سطح خاورمیانه حل کنند. نحوه اجرا به این صورت بود که ۷۲ جوان شرکت کننده به ۸ گروه ۹ نفره تقسیم شدند و هر گروه در باره یک موضوع بحث و تبادل نظر می کردند عناوینی مثل رسانه ها، خشونت، تحصیلات، آموزش و... و در پایان راهکار ارایه می دادند. من و گروه هم در مورد رسانه ها بحث می کردیم.

س- نتیجه چه شد؟

قرار شد نتیجه به اجلاس جهانی سازمان ملل فرستاده و برای اجرا مناسب سازی شود.

س- شما مقاله ای هم به انگلیسی در نشریه قلب الامور در اردن به چاپ رسانده اید زبان انگلیسی را چگونه یاد گرفته اید؟

ج- در طی یک سالی که در آمریکا زندگی می کردم یاد گرفتم.

س- عامل موفقیت های خودتان را در چه می دانید؟

ج- ببینید، شرایط من با چند هزار جوان دیگر مساوی است فکر نمی کنم عامل خاصی باشد جز اینکه خودم علاقه مند هستم و تلاش می کنم. ضمن اینکه دوستان دیگری با شرایط من هستند که بسیار برجسته تر عمل می کنند. فقط من تا به حال ناموفق نبوده ام.

س- در مورد برقراری ارتباط با افراد دور و بر خود دچار مشکل خاصی بوده اید؟

ج- مشکل مخصوصی نداشتم غیر از مشکلات خاص نابینایان که دوستان دیگر هم دچار آن هستند.

س- اگر ممکن است بیشتر توضیح دهید؟

ج- منظورم مشکلات فرهنگی است که البته روز به روز بهتر می شود.

س- فکر می کنید چطور می شود نگرش جامعه را نسبت به افرادی با شرایط شما، عوض کرد و آن ها را واقع بینانه تر با مسایل روبه رو نمود؟

ج- فکر می کنم اصلی ترین و مهمترین عامل مرور زمان باشد.

س- یعنی بدون هیچ حرکتی به مرور زمان درست می شود؟

ج- نه، مهمترین عامل مرور زمان است. ضمن اینکه اگر بچه ها بیشتر در فعالیت ها شرکت کنند یا شرکت داده شوند می تواند بسیار مفید باشد ما نباید خودمان را از جامعه رایج و عادی جدا کنیم.

س- فکر می کنید نقش خود معلولان در ارتباط با تغییر نگرش جامعه نسبت به معلولیت چیست؟

ج- عده ای خیلی خوب عمل می کنند عده ای دیگر متوسط و بعضی ها اصلاً به آن فکر نمی کنند. ولی در مجموع وضع، از اینکه تلاشی انجام نگیرد بسیار بهتر است ولی هنوز جا دارد که بصورت جدی تر وارد عمل

شد.

س- فکر می کنید معلولان غیر از نشان دادن توانمندی های خود چه کارهای دیگری می توانند انجام دهند و مردم و مسوولان چه رسالتی به عهده دارند؟

ج- هر کدام از اعضای جامعه معلولان، اگر بتوانند در حد خود توانمندی هایشان را در زندگی عادی به کار بگیرند بسیار ارزشمند است تا حداقل اگر روند جامعه را تسریع نمی کنند باعث کندی حرکت آن نشوند. و اما در مورد قسمت دوم سؤال شما باید بگویم بستگی دارد به مقامات مسوول دارد. هر مسوولی که احساس مسوولیت می کند اگر بتواند کار خود را درست انجام دهد کمک بزرگی کرده است. مسوولانی که مستقیماً با اینگونه افراد در ارتباط هستند می توانند بسیار تخصصی تر عمل کنند. باید امکانات در اختیار معلولان قرار داد و از آن ها کار خواست. معلولان باید خود را موظف به پاسخگویی بدانند.

برایتان آرزوی موفقیت های بیشتری در زندگی می کنیم و امیدواریم شاهد اوج گرفتن شما در تمام مراحل زندگی باشیم. متشکرم.

